

er Infasationen af udestaaende Fordringer. Man kan nok tænke sig, at disse i Reglen ikke ere af nogen ualmindelig stor Værdi i saadanne Tilfælde, efter som Bedkommende, før Opbudet stete, søge at faae saa mange som muligt af dem ind for at redde sig mod Falliten. Hvad der i Virket af dem er tilbage, bliver ofte Gjenstand for Retssfølgning, som i Reglen maa udføres ved Sagfører. Dette er egentlig det eneste Punkt, hvor der kan være Tale om nogen væsentlig Risiko, for Det, men, som sagt, jeg tror, ikke, at denne Del af Poets Fordringer i Almindelighed vil være af særdeles Betydning; og da i det omhandlede Tilfælde Stiftesforvalteren maa være ansvarlig for sine Handlinger, synes det mig, ikke, at der kan være nogen væsentlig Betænkethed, ja, jeg kan ikke tænke mig, at der kan være nogen som helst Betænkethed ved, under det Ansvar, han har, at overlade til ham, hvem han i denne Henseende vil bruge.

Alberti: Jeg har sluttet mig til det Forslag, som er blevet motiveret af det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup), nemlig det, der er stillet til § 80 under Nr. 13 b. Min Betragtningssmaade med Hensyn til hele dette Lovforslag, har været den, at jeg vilde bibeholde det Bestaaende, forsaavidt det er brugeligt, og passer ind i den nye Lov; men det Forslag, som her, subsidiært, er stillet til § 80, er ikke Andet end en Anvendelse af, hvad der gjælder efter den nu bestaaende Lov, idet der er Overrettsdom for, at Kreditorerne efter den nu bestaaende Fallitlovgivning ere berettigede til, at antage en Infasator imod Stiftesforvalterens Protest. Dette Forslag berøver paa ingen Maade Stiftesforvalterens Fuldmægtig Udgang til at blive Infasator; han beholder den samme Udgang dertil, som han hidtil har haft, men man vil kun have indført i Loven, at Kreditorerne altid skulle være berettigede til, at vire sig om, hvem der skal være Infasator, og denne Sætning er ikke Andet end en ligesåret Anvendelse af Grundsætningen for hele den Stiftesforvaltning, der her gennemføres, nemlig, at Fallitlovet tilhører Kreditorerne som en Helhed.

Derfor tror jeg, at der ved Antagelsen af det Forslag, hvortil jeg her siger, net ingen Forandring gjøres i det Bestaaende, hvormod Hovedgrundsætningen i Loven, nemlig at der gives Kreditorerne Udgang til at erklære sig opfyldes derved. Om denne Bestemmelse vil forvolde nogen Nedgang i enkelte Fuldmægtiges Indtægter, er en ren Tilfældighed, thi det Samme kan ske nu, naar til Exempel Stiftesforvalteren ikke ønsker, at hans Fuldmægtig skal være Infasator, og af saadanne Tilfælde har jeg dog set flere, fordi der er Stiftesforvaltere, navnlig her i Nærheden af København, der saavidt muligt slette deres Fuldmægtige fra at blive, baade Fuldmægtige og Principaler. Naar en Stiftesforvalter nemlig i længere Tid er borte fra sit Embede af en eller anden Grund — han kan være Rigsdagsmand, han kan være syg osv. — er det i Almindelighed Fuldmægtigen, der bliver beskiftet som hans Vicarius eller Stedforreder, og der er da ganske sikkert noget Stødende i, at den Konstituerede baade er Fuldmægtig og Principal, og at han har private Forretninger, hvilke han skal afgjøre som Dømmer. Naar man antager Forlaget under Nr. 13 b, bliver altsaa Tilstanden den samme, som den er, eller som den ofte kan være efter den nu bestaaende Fallitlovgivning, og man gjør derved ikke Andet end opfylder den Grundsætning at høre Kreditorerne om, hvem de ville have til Infasator. Jeg kan derfor ikke tænke, at Antagelsen af dette Forslag i og for sig skulde kunne bevirke, at man til Exempel skulde blive nødt til at give Fuldmægtigene eller Kontorbetjentene eller deres Principaler høiere Tilfud.

Justitsministeren: Det er jo allerede af den fungerende Ordfører fremhævet, at de allerfleste Forslag ere enten rene Redaktionsforslag eller saadanne Forslag, som ere en naturlig Følge af de Forandringer, der bleve vedtagne ved 2den Behandling. Dette gjælder navnlig om Tilslaget under Nr. 5, thi dette maa dog vel siges at være lidt mere end en Redaktion; men det er vistnok aldeles i sin Orden, at naar, saaledes, som det kan ske efter den vedtagne § 50, Konkursbehandlingen bortfalder, bør Beskjæftigelse herom finde Sted.